

**Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΣΤΟ ΜΑΞΙΛΑΡΙ:
ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ**

Μια πανέμορφη αλλά κρύα νύχτα έφτασε πάλι στην πόλη Λουλέτα. Οι καμινάδες των σπιτιών βγάζουν καυτό γκρι καπνό αφήνοντας πάνω από την πόλη ένα μεγάλο σύννεφο. Στο σπιτάκι του οχτάχρονου Μάικ υπάρχει ησυχία και οι δύο γονείς του κοιμούνται.

Ο μικρός Μάικ όμως είναι ακόμη ξύπνιος. Σκέφτεται το κόλπο που θα κάνει με τους φίλους του για να δει τι κρύβει η ηλικιωμένη κυρία στο μαξιλάρι της.

Η κυρία Άννι μένει σε ένα μόνο στρώμα και μερικές κούτες απέναντι από το σπίτι του Μάικ. Ήταν πολύ άτυχη στην ζωή της και δυστυχώς έμεινε χωρίς σπίτι. Όμως όλη η γειτονιά την βοηθάει με φαγητό και λίγα χρήματα.

Είναι πάντα χαμογελαστή σε όλους και ειδικά όταν βλέπει τον Μάικ και την παρέα του. Είναι πολύ περήφανη για τον εαυτό της, όπως πολύ σωστά θα έπρεπε να είναι και το μόνο πράγμα που αποχωρίζεται σπάνια είναι το σκούρο μπλε μαξιλάρι της. Ο Μάικ την έχει δει πολλές φορές από το παράθυρό του να το αγκαλιάζει τρυφερά και προσεκτικά χωρίς να θέλει να πάθει τίποτα κακό.

Το μικρό αγοράκι πιστεύει πως κάτι πολύτιμο κρύβει στο μπλε μαξιλάρι της η κυρία Άννι. Φέτος τα Χριστούγεννα αποφάσισε να μάθει αυτό που κρύβεται εκεί.

Θα μιλήσει αύριο το πρωί με τους φίλους του και θα αποφασίσουν για το κόλπο που θα κάνουν. Ήρεμος πλέον ο μικρός Μάικ ξαπλώνει κι αυτός στο ωραίο ξύλινο κρεβάτι του για να κοιμηθεί.

Έχει να ξυπνήσει νωρίς για να συναντήσει τους φίλους του στο σχολείο, όπου όλα τα παιδάκια θα μαζευτούν για την τελευταία μέρα πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων.

Το σχολείο της πόλης είναι λίγα μέτρα μακριά από το σπίτι του Μάικ. Πήγε πρωί πρωί με την μαμά του με τα πόδια κι ας είχε αρκετό κρύο στην πόλη αυτήν την εποχή.

Η πόλη Λουλέτα είναι μια μικρή περιοχή κοντά στο κρύο και ψηλό βουνό Λουλάρ. Αρκετά μεγάλα σπίτια βρίσκονται στο κέντρο της πόλης και τριγύρω της υπάρχει ο ποταμός Λουλίκος.

Αυτήν την εποχή του χρόνου τα σπίτια είναι χιονισμένα αλλά όχι πάρα πολύ και τα στολίδια μαζί με τα λαμπιόνια πάνω στα κτίρια φαίνονται από πολύ μακριά. Αν δεις την πόλη από την κορυφή του βουνού Λουλάρ, μοιάζει με ένα φωτεινό αστέρι στον ουρανό που στέκεται εκεί ακούνητο για πολλά χρόνια.

Στον ποταμό Λουλίκο, υπάρχουν πάγοι στο νερό αλλά και μικρά ζώακια που προσπαθούν να ξεδιψάσουν γύρω του. Πολύ κοντά στον ποταμό βρίσκεται και το σχολείο της πόλης.

Στην αυλή του σχολείου υπάρχουν πολλά πράσινα και ψηλά δέντρα. Άλλα είναι μικρότερα και άλλα πιο μεγάλα. Το ελαφρύ χιόνι άρχισε να καλύπτει τα πράσινα φύλλα των δέντρων από νωρίς σήμερα το πρωί.

Σήμερα είναι η τελευταία μέρα του σχολείου πριν τις Χριστουγεννιάτικες διακοπές. Όλα τα παιδιά είναι πολύ χαρούμενα σήμερα και παίζουν με το λίγο χιόνι που έχει καλύψει την σχολική αυλή.

Την ώρα του μαθήματος τραγούδησαν λίγα τραγουδάκια σχετικά με τις γιορτές και διάβασαν ιστορίες για τον Άγιο Βασίλη και τα δώρα του.

Στο μεγάλο διάλειμμα ο Μάικ και οι φίλοι του μαζεύτηκαν σε μια γωνιά της αυλής για να μιλήσουν.

Ο Μάικ είπε: «Ξέρω τι πρέπει να κάνουμε για να δούμε τι κρύβει η κυρία Άννι στο μπλε μαξιλάρι της.»

«Τι;» ρώτησε η εφτάχρονη Μαιρούλα.

«Θα την φωνάξουμε να έρθει να μας βοηθήσει με μερικά στολίδια που θα κουβαλήσουμε μετά το σχολείο», είπε ο Μάικ.

«Καλό σχέδιο» είπε ο εννιάχρονος Άλεξ και δάγκωσε το πράσινο μήλο που κρατούσε.

Ο Μάικ είπε πάλι χαρούμενος : «Όταν θα σηκωθεί για να βοηθήσει την Μαιρούλα και εσένα Άλεξ, εγώ θα τρέξω για να κοιτάξω στο μαξιλάρι της.»

«Ωραία» συμφώνησε η Μαιρούλα και έφτιαξε το κόκκινο σκουφάκι που φορούσε στα όμορφα και ξανθά μαλλιά της.

Λίγη ώρα αργότερα το σχολείο έκλεισε για τις διακοπές και όλα τα παιδιά έφυγαν χαρούμενα για να γιορτάσουν με τις οικογένειες τους.

Ο Μάικ και η παρέα του πήγαν να κάνουν αυτό που είχαν κανονίσει. Το οχτάχρονο αγόρι και η Μαιρούλα πήγαν στο σπίτι του κοριτσιού για να πάρουν δύο κούτες με στολίδια. Όταν η μαμά της Μαιρούλας ρώτησε γιατί τις ήθελαν ο Μάικ σκαρφίστηκε μια δικαιολογία για να τους αφήσει να τις πάρουν.

Τα τρία παιδιά δεν έμεναν μακριά μεταξύ τους και ήθελαν πολύ να μάθουν τι έκρυβε στο μπλε μαξιλάρι της η κυρία Άννι αλλά περισσότερο το ήθελε ο Μάικ.

Οι δρόμοι της Λουλέτα ήταν γεμάτοι χαρούμενα παιδιά που έτρεχαν, γιόρταζαν και έπαιζαν τριγύρω. Χιόνι έπεφτε απαλά πάνω από τα κεφάλια τους αλλά το σχέδιο του Μάικ έπρεπε να πετύχει.

Συναντήθηκαν λοιπόν λίγα μέτρα μακριά από το σημείο όπου η κυρία Άννι κουλουριαζόταν μέσα σε κουβέρτες και κούτες προσπαθώντας να ζεσταθεί.

Ο Μάικ ρώτησε : «Τι πιστεύετε να κρύβει το μαξιλάρι της ; »

«Δεν ξέρω, πιστεύω τίποτα» είπε ο Άλεξ θέλοντας να φανεί μεγάλος και σοβαρός.

«Εγώ νομίζω θα κρύβει κάποιο αντικείμενο για να προστατευθεί από τους κακούς ανθρώπους» απάντησε η Μαιρούλα λαχανιασμένη.

«Εγώ λέω πως κρύβει χρήματα, πολλά χρήματα. Αλλά λέει ψέματα στην γειτονιά πως δεν έχει καθόλου για να την λυπούνται και να την βοηθούν» είπε ο Μάικ με πείσμα.

«Μην είσαι ανόητος Μάικ» απάντησε η Μαιρούλα.

«Ναι, μην είσαι κακός. Η κυρία Άννι στα αλήθεια δεν έχει σπίτι και λεφτά, όλοι το ξέρουν.» είπε σοβαρά ο εννιάχρονος Άλεξ.

«Καλά, θα σας το αποδείξω σε λίγο» είπε ο Μάικ ξανά.

«Άντε να δούμε», είπαν ταυτόχρονα ο Άλεξ και η Μαιρούλα.

Και ξεκίνησαν για να πάνε στο δρομάκι που κοιμόταν η κυρία Άννι.

«Συγγνώμη κυρία Άννι, μπορείτε να μας βοηθήσετε με τις κούτες και τα στολίδια που κουβαλάμε ;» ρώτησε ο Άλεξ ευγενικά και η Μαιρούλα φαινόταν ιδρωμένη δίπλα του.

Η ηλικιωμένη κυρία σηκώθηκε όρθια μέσα από τις κούτες και τις ζεστές κουβέρτες της όπου κοιμόταν κάτω στο δρομάκι. Ήταν αρκετά λερωμένα τα ρούχα της και τα γάντια στα χέρια της ελαφρώς σκισμένα. Κοίταξε τα δύο παιδάκια με τα κουρασμένα μάτια της και είπε:
«Έρχομαι μικρέ Άλεξ.»

«Ευχαριστούμε κυρία Άννι» είπε η Μαιρούλα κοκκινισμένη.

Τα κόκκαλα της ηλικιωμένης κυρίας δεν ήταν πολύ δυνατά αλλά ήθελε πολύ να βοηθήσει τα δύο παιδάκια. Ζορίστηκε λοιπόν πολύ, αλλά τελικά με τα αδύναμα χέρια της έσπρωξε τις δύο κούτες με τα στολίδια με την βοήθεια του πιο δυνατού Άλεξ και της Μαιρούλας.

Ενώ απομακρύνονταν οι τρεις τους, ο Μάικ που είχε κρυφτεί πίσω από μια κολώνα, έτρεξε γρήγορα στα σκεπάσματα της. Με τα μικρά χεράκια του έψαξε γύρω από το μαξιλάρι, μέσα στο μαξιλάρι, από πάνω και από κάτω αλλά δεν βρήκε τίποτα.

«Κάπου πρέπει να τα έχει, έπρεπε να είναι εδώ» σκέφτηκε ο Μάικ.

Εκείνη την στιγμή η κυρία Άννι γυρνούσε πάλι στις κούτες τις για να ξαπλώσει. Πλησίαζε αργά αλλά σταθερά και ο Μάικ γεμάτος αγωνία κρύφτηκε ξανά πίσω από την κολώνα τρέχοντας.

Παρακολούθησε λίγο την ηλικιωμένη κυρία που ξάπλωσε πάλι κάτω, μέσα στις κουβέρτες και τις κούτες της. Την είδε όμως να αφήνει κάτι μέσα στο μπλε μαξιλάρι πριν το αγκαλιάσει και την πάρει γλυκά ο ύπνος.

Απομακρύνθηκε προσεκτικά. Πήγε να βρει τους φίλους του που τον περίμεναν στην γωνία του χιονισμένου δρόμου.

«Λοιπόν, τι βρήκες ; » ρώτησε η Μαιρούλα.

«Τίποτα» απάντησε ο Μάικ απογοητευμένος.

«Αλήθεια ; Είδατε ; Σας τα έλεγα εγώ» είπε ο Άλεξ.

«Κρίμα» είπε και η Μαιρούλα που κρύωνε πλέον.

«Την είδα όμως που κάτι έκρυψε στο μαξιλάρι της όταν γύρισε πίσω, μετά την βοήθεια που σας έδωσε» είπε ο Μάικ.

«Φτάνει Μάικ. Ας πάμε σπίτι μας, δεν κρύβει κάτι στο μαξιλάρι της η κυρία Άννι, πρέπει να το ξεχάσεις.» είπε με πολύ σοβαρότητα πάλι ο Άλεξ.

«Πρέπει να με πιστέψετε και να με βοηθήσετε» απάντησε ο Μάικ.

«Λυπάμαι Μάικ, πρέπει όντως να σταματήσουμε. Να πάμε σπίτι μας γιατί είναι Χριστούγεννα. Κάνε κι εσύ το ίδιο.» είπε λυπημένη η Μαιρούλα και έφυγε μαζί με τον Άλεξ αφού ευχήθηκαν καλές γιορτές ο ένας στον άλλον.

Τις επόμενες μέρες ο Μάικ ήταν στεναχωρημένος, αλλά είχε μεγάλη ανάγκη να ψάξει πάλι το μπλε μαξιλάρι. Το σκεφτόταν συνέχεια, το έβλεπε ακόμη και στον ύπνο του. Άλλες φορές έβλεπε πως είχε κρυμμένα ζαχαρωτά, άλλες φορές πως είχε μέσα του παιχνίδια αλλά τις περισσότερες φορές ονειρευόταν πως έκρυβε χρήματα μέσα στο μαξιλάρι της η κυρία Άννι και γελούσε κρυφά με όλη την γειτονιά που την βοηθούσε ενώ αυτή δεν είχε ανάγκη.

Όμως όλα αυτά ήταν όνειρα του μικρού Μάικ, στην πραγματικότητα δεν θα μάθαινε τι κρύβει αν δεν το ψαχούλευε ο ίδιος ξανά, άλλη μια φορά.

Η μέρα των Χριστουγέννων έφτασε.

Το σπίτι του Μάικ είναι όμορφα στολισμένο. Έχουν βάλει στην γωνία του σαλονιού, κοντά στο παράθυρο, ένα μεγάλο έλατο με πολύ φωτεινά και γυαλιστερά στολίδια. Στο τραπέζι που κάθονται υπάρχουν πολλά φαγητά και είναι καθισμένοι εκεί όλοι όσοι αγαπάει ο μικρός οχτάχρονος Μάικ.

Η μαμά του είναι πολύ ωραία ντυμένη, ο μπαμπάς του φοράει ένα κόκκινο σκουφάκι του Άγιου Βασίλη και ο παππούς του είναι κι αυτός ντυμένος με ένα καφέ μάλλινο πουλόβερ. Η αγαπημένη του γιαγιά φοράει υπέροχα φανταχτερά σκουλαρίκια στα αυτιά της και οι δύο θείοι του ανυπομονούν να ορμήσουν στα πεντανόστιμα φαγητά που είναι πάνω στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Από την σημερινή ξεχωριστή μέρα λείπουν οι φίλοι του όμως. Από τότε που διαφώνησαν για το μαξιλάρι δεν ξαναμίλησαν ο ένας στον άλλον όμως λογικά δεν θα κρατήσει για πάντα αυτό.

«Μόλις ανακαλύψω τα κρυμμένα χρήματα της, όλη η γειτονιά θα νομίζει ότι είμαι ήρωας και θα επιστρέψουν οι φίλοι μου σε μένα χαρούμενοι.» σκέφτηκε καθώς έτρωγε κάτι ωραία μελομακάρονα που έφερε η γιαγιά του.

Όλα μέσα στο σπίτι τους είναι όμορφα και ζεστά όμως εκείνος είδε από το παράθυρο δίπλα στο δέντρο το δρομάκι που ξάπλωνε η κυρία Άννι.

Είχε πολύ κρύο έξω και το χιόνι έπεφτε πολύ έντονα αυτήν την ώρα στην πόλη Λουλέτα.

«Μήπως πρέπει να την καλέσουμε μέσα ;» ρώτησε η μαμά του Μάικ καθώς είδε και εκείνη την ηλικιωμένη έξω στο κρύο.

«Το κάναμε πολλές φορές, αλλά είναι πολύ περήφανη. Δεν ήθελε.»
απάντησε ο μπαμπάς του Μάικ.

Αργότερα αντάλλαξαν μερικά δώρα όλοι μεταξύ τους. Ο Μάικ ήταν πολύ χαρούμενος για τα παιχνίδια που πήρε αλλά και πάλι σκεφτόταν το μπλε μαξιλάρι της κυρίας Άννι. Ήθελε να πει σε όλους τι κρυβόταν εκεί κι αν ήταν χρήματα θα το έλεγε με περηφάνια.

Ο θείος του Μάικ διάβασε μια χριστουγεννιάτικη ιστορία σε όλους όσοι βρισκόνταν στο σπίτι. Είχαν μαζευτεί σε κύκλο και τους διάβαζε με ωραία και σοβαρή φωνή. Στο τέλος της ιστορίας ο άλλος θείος του συγκινήθηκε και η γιαγιά του δάκρυσε επίσης. Λίγο πιο μετά ήπιαν από μια ζεστή σοκολάτα όλοι και ο Μάικ τραγούδησε ένα τραγουδάκι που έμαθαν στο σχολείο για τον Άγιο Βασίλη.

Όταν πλέον είχε βραδιάσει και στην πόλη Λουλέτα υπήρχε ησυχία, το οχτάχρονο αγόρι πήγε να ξαπλώσει στο δωμάτιο του. Όσοι ήταν σπίτι του έφυγαν εκτός από τους γονείς του που ξάπλωσαν για να κοιμηθούν επίσης. Από το παράθυρο του έμπαιναν τα φώτα της πόλης που ήταν γεμάτη στολίδια και λαμπιόνια.

Ξαφνικά του ήρθε η επιθυμία να κοιτάξει από το παράθυρο. Σήκωσε την κουβέρτα του και πήγε να σταθεί στο παράθυρο του. Φυσικά κοίταξε προς το μέρος όπου ξάπλωνε η κυρία Άννι μέσα στις κούτες της. Είδε όμως ότι η ηλικιωμένη κυρία έλειπε από εκεί.

«Περίεργο» σκέφτηκε.

Θεώρησε ότι ήταν μια τεράστια ευκαιρία για αυτόν. Έτσι, έτρεξε στην εξώπορτα του σπιτιού, έβαλε τα παπούτσια και το μπουφάν του και άνοιξε την πόρτα για να βγει έξω στο κρύο. Το δρομάκι ήταν γεμάτο ομίχλη, μάλλον από τις καμινάδες των σπιτιών. Πέρασε προσεκτικά απέναντι τον δρόμο και πλησίασε στις κούτες της κυρίας Άννι. Αφού κατάλαβε ότι όντως έλειπε από εκεί η ηλικιωμένη γυναίκα όρμησε στα σκεπάσματα της και πάλι.

Βρήκε το μπλε μαξιλάρι της, το ψαχούλεψε με τα μικρά του χέρια και βρήκε κάτι χάρτινο. «Τα βρήκα επιτέλους», σκέφτηκε χαρούμενος. Όμως όταν τράβηξε έξω αυτό που βρήκε δεν ήταν χρήματα, όπως πίστευε. Βρήκε μια φωτογραφία με μια μητέρα και ένα μικρό κοριτσάκι.

Στην φωτογραφία, η μητέρα είναι η κυρία Άννι όταν ήταν νέα, αλλά «το κοριτσάκι ποιο είναι ; »σκέφτηκε φωναχτά ο Μάικ.

«Είναι η κόρη μου» είπε η κυρία Άννι που βρισκόταν πίσω του. Ο Μάικ ξαφνιάστηκε όταν την είδε πίσω του. Δεν την άκουσε να πλησιάζει.

«Συγνώμη. Ήμουν περίεργος να μάθω τι κρυβόταν στο μαξιλάρι.» της είπε ο Μάικ κοκκινισμένος.

«Δεν πειράζει μικρέ Μάικ. Τι νόμιζες ότι κρύβω ; Χρήματα ; » απάντησε με γέλιο η κυρία Άννι. Γέλασε μαζί της και ο Μάικ. Τον αγκάλιασε και του έδειξε ξανά την φωτογραφία.

«Αυτή είμαι εγώ πιο νέα και αυτή είναι η κόρη μου όταν ήταν στην ηλικία σου, οχτώ χρονών. Την λένε Χαρά.» του είπε εκείνη.

«Υπάρχουν πιο σημαντικά πράγματα από τα χρήματα στον κόσμο αυτό Μάικ.» του εξήγησε συγκινημένη.

«Όποτε χρειάζομαι λίγη χαρά, βλέπω την φωτογραφία και αισθάνομαι ευτυχισμένη. Γι' αυτό την κρύβω στο μαξιλάρι μου, αλλά υπάρχουν φορές που την έχω και στην μία καλή τσέπη μου κρυμμένη. Δεν την βάζω ποτέ στην άλλη τσέπη γιατί είναι τρύπια και φοβάμαι μην την χάσω.»

«Και που είναι η κόρη σας κυρία Άννι ; » ρώτησε ο Μάικ.

«Σε ένα μέρος καλύτερο. Με την δουλειά της, με τα παιδιά της, τον άντρα της και το μεγάλο σπίτι της. Έδωσα το σπίτι μου και όλα μου τα χρήματα για να μπορέσει να σπουδάσει σ' εκείνη την πόλη. Για να φτιάξει την ζωή που ήθελε εκείνη, η Χαρά μου. Μου λείπει όμως, και αυτή και τα εγγόνια μου. Αλλά είμαι χαρούμενη και περήφανη που τα κατάφερε. Δεν της έχω πει για το μέρος που μένω, αλλά δεν χρειάζεται κιόλας. Σημασία έχει να είναι η κόρη μου χαρούμενη. Να αγαπάς την οικογένεια και τους φίλους σου μικρέ μου Μάικ και να μην μαλώνετε. Καλά Χριστούγεννα και καλές γιορτές. Με αγάπη και υγεία.»

«Ευχαριστώ πολύ κυρία Άννι και πάλι συγνώμη που έψαξα το μαξιλάρι σας. Καλές γιορτές.» είπε συγκινημένος ο Μάικ και έφυγε πάλι πίσω στο σπίτι του.

Το επόμενο πρωί αρκετό χιόνι είχε καλύψει τους δρόμους. Ο Μάικ έφαγε πρωινό με χαμόγελο και σκεφτόταν όσα του είχε χτες το βράδυ η γυναίκα.

«Γιατί είσαι τόσο χαρούμενος Μάικ ; » τον ρώτησε η μαμά του.

«Γιατί είμαι μαζί σας μαμά και είμαστε καλά όλοι. Δεν είναι αυτό αρκετό; »

«Ναι, είναι αγόρι μου. Είναι.» του είπε εκείνη χαρούμενη.

«Θα πάω να παίξω έξω για λίγη ώρα» της είπε το αγοράκι.

«Εντάξει, να προσέχεις όμως.» του απάντησε η μαμά του και του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

Ο Μάικ πήγε να φωνάξει τον Άλεξ που κατέβηκε χαρούμενος για να παίξουν. Μαζί πήγαν στην Μαιρούλα για να την φωνάξουν κι αυτήν έξω να παίξει.

«Τι κάνετε ; » είπε η Μαιρούλα όταν βγήκε από το δικό της σπίτι.

«Καλά είμαστε, εσύ ; » απάντησε ο Άλεξ.

«Ωραία. Χτες πήρα ένα φοβερό δώρο από την γιαγιά μου.» τους είπε το κορίτσι.

«Κι εγώ από τον παππού μου.» είπε ο Άλεξ.

«Εσύ τι πήρες Μάικ ; » τον ρώτησαν ταυτόχρονα οι δύο φίλοι του.

Ο Μάικ επέλεξε να τους πει μόνο για όσα συνέβησαν μέσα στο σπίτι του χτες και όχι για όσα έμαθε από την κυρία Άννι, για το μαξιλάρι της και το παρελθόν της. Αργότερα, έτρεξαν και έπαιξαν στο χιόνι μαζί με άλλα παιδιά στους δρόμους της Λουλέτα.

Μία μέρα είδε από το παράθυρο του ένα αμάξι να σταματάει μπροστά από το δρομάκι που ξάπλωνε η κυρία Άννι. Μία πολύ όμορφη γυναίκα κατέβηκε από το αυτοκίνητο και μάζεψε τα πράγματα της ηλικιωμένης γυναίκας. Μαζί της πήρε και την κυρία Άννι η οποία είχε δάκρυα χαράς στα μάτια της. Εκείνη την στιγμή η ηλικιωμένη κοίταξε τον Μάικ στο παράθυρο και του χαμογέλασε αποχαιρετώντας τον.

Η γυναίκα που πήρε την κυρία Άννι μαζί της έμοιαζε πολύ με το κοριτσάκι στην φωτογραφία, που ήταν κρυμμένη στο μαξιλάρι.

Φαίνεται τελικά πως η κυρία Άννι ανταμείφθηκε για τις θυσίες της και η γλυκιά της κόρη την πήρε μαζί της στην μεγάλη πόλη που έμενε εδώ και καιρό.

Από εκείνα τα Χριστούγεννα και μετά ο Μάικ δεν ξαναμάλωσε με τους φίλους του και ήταν όσο πιο καλό παιδί μπορούσε, κάνοντας πράξη τις συμβουλές της ηλικιωμένης γυναίκας.

Τελικά όλοι έμειναν ευτυχισμένοι ύστερα από αυτά τα Χριστούγεννα.